

Arrest

nr. 206 910 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2017 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2012 wordt verzoeker toegelaten tot een tijdelijk verblijf voor de duur van 12 maanden. Er wordt een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgegeven, geldig tot 24 oktober 2013.

Tevens wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, die telkens wordt verlengd voor zes maanden en laatst geldig was tot 24 april 2017.

Verzoeker wordt tevens in het bezit gesteld van een arbeidskaart C geldig tot 9 oktober 2017.

Op 4 april 2017 wordt beslist om het tijdelijk verblijf van verzoeker niet te verlengen. De beslissing wordt op 21 april 2017 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Mijnheer / Mevrouw de Burgemeester,
K., G.
Geboren op (...) 1984 te Obilic
Nationaliteit: Servie
Verblijvende te (...) HEUSDEN-ZOLDER*

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 24.04.2017 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 15/09/2006. De machtiging werd toegestaan op 09.10.2012 en betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart, die telkens verlengd werd voor zes maanden en laatst geldig was tot 24.04.2017. In ons schrijven dd. 09.11.2016 werd betrokkene gevraagd volgende documenten voor te leggen met het oog op de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf:

"Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + een recent en positief samenwoningverslag met het legaal verblijvende kind B. f. + recente bewijzen van voldoende eigen middelen van bestaan."

Er wordt evenwel geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorgelegd. Betrokkene is weliswaar in het bezit van een arbeidskaart C geldig tot 09.10.2017, maar bewijst op geen enkele manier dat hij gewerkt zou hebben. Sinds de machtiging tot tijdelijk verblijf in oktober 2012, waarbij betrokkene bij elke verlenging van de A-kaart gevraagd werd om recente tewerkstelling aan te tonen, heeft hij nooit voldaan aan de voorwaarde van tewerkstelling en dit zonder opgave van een aanvaardbare reden. Betrokkene was bovendien ten laste van zijn echtgenote die sedert 2011 op zich ook ten laste is van het OCMW, zoals blijkt uit het attest afgeleverd door het OCMW van Heusden-Zolder. Onze diensten zijn genoodzaakt vast te stellen dat betrokkene op aanhoudende wijze en reeds sinds hij oorspronkelijk gemachtigd werd tot verblijf, op zeer weinig afdoende manier voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf. Gezien de volhardendheid waarmee betrokkene weigert zijn situatie te verbeteren, zal niet nogmaals een verlenging worden toegestaan.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet langer verlengd worden."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar "de beslissing van 4 april 2017 tot weigering van verlenging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten". In de bijlage van het verzoekschrift is geen 'bevel om het grondgebied te verlaten' gevoegd.

Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat geen beroep werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus wordt enkel de weigeringsbeslissing weerhouden als bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), “meerbepaald de formele en materiële motiveringsplicht” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste en tweede middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (art. 2 en art. 3 van de Wet van 29 juli 1991), meerbepaald de formele en materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De verwerende partij heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorlegt. Dat verzoeker zodoende op geen enkele manier bewijst dat hij gewerkt zou hebben. Verzoeker zou sinds zijn machtiging tot verblijf in oktober 2012 nooit voldaan hebben aan de voorwaarde van tewerkstelling. Verder zou verzoeker ten laste zijn van zijn echtgenote die sedert 2011 op zich ook ten laste is van het OCMW.

De motivering van verwerende partij is zeer standaard en abstract.

Deze motivering is dan ook niet afdoende.

Uit het gegeven dat de echtgenote van verzoeker afhankelijk is van het OCMW mag men niet afleiden dat verzoeker de facto afhankelijk is van het OCMW.

Dat verzoeker bovendien reeds jaren een gezinscel vormt met zijn echtgenote en het legaal verblijvende kind BF. Dat bovendien de echtgenote van verzoeker alhier legaal verblijft.

Dat de verwerende partij met deze familiale elementen volstrekt geen rekening houdt in haar beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf.

Zodat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van artikel 8 E.V.R.M.

Dat verzoeker sinds 2012 ongemoeid werd gelaten doch dat de verwerende partij heden stelt dat hij sinds 2012 niet aan zijn voorwaarden voldoet. Dat dit zodoende niet aan verzoeker kan worden tegengeworpen.

Dat de verwerende partij verder geen gewag maakt van de andere voorwaarden waaraan verzoeker wel voldoet.

Dat de motivering door verwerende partij dan ook niet als afdoende kan beschouwd worden.

Er is in casu sprake van een schending van art. 3 van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoeker bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoeker moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker laat na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad merkt hierbij op dat de gemachtigde de juridische grondslagen vermeldt evenals een feitelijke uiteenzetting geeft om welke reden geen verlenging wordt toegestaan. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de motivering van de gemachtigde zeer standaard en abstract zou zijn. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het bezit gesteld werd van een A-kaart die telkens verlengd werd voor 6 maanden en laatst geldig was tot 24 april 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat verzoeker in een schrijven van 9 november 2016 gevraagd werd om documenten voor te leggen met het oog op de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf – hetgeen tevens blijkt uit het administratief dossier – waarna hij citeert uit voormeld schrijven. De gemachtigde betoogt verder dat er evenwel geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling wordt voorgelegd, dat verzoeker weliswaar in het bezit is van een arbeidskaart C geldig tot 9 oktober 2017 maar op geen enkele manier bewijst dat hij zou gewerkt hebben en dat hij sinds 2012 ondanks de vraag ernaar nooit aan de voorwaarde van tewerkstelling heeft voldaan zonder opgave van een aanvaardbare reden. Waar verzoeker, wat de concrete elementen *in casu* betreft, stelt dat uit het gegeven dat de echtgenote van verzoeker afhankelijk is van het OCMW men niet mag afleiden dat verzoeker *de facto* afhankelijk is van het OCMW, stelt de Raad vast dat de gemachtigde motiveert dat verzoeker bovendien ten laste was van zijn echtgenote die sedert 2011 op zich ook ten laste is van het OCMW, zoals blijkt uit het attest afgeleverd door het OCMW van Heusden-Zolder en dat verzoeker het tegendeel niet aantoot. De

gemachtigde besluit dat “*onze diensten*” genoodzaakt zijn vast te stellen dat verzoeker op aanhoudende wijze en reeds sinds hij oorspronkelijk gemachtigd werd tot verblijf, op zeer weinig afdoende manier voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf en dat gezien de volhardheid waarmee hij weigert zijn situatie te verbeteren, niet nogmaals een verlenging zal worden toegestaan. Door louter aan te geven dat uit het gegeven dat zijn echtgenote afhankelijk is van het OCMW men niet mag afleiden dat verzoeker *de facto* afhankelijk is van het OCMW en dat hij sinds 2012 ongemoeid werd gelaten, weerlegt verzoeker het motief dat geen bewijs van effectieve tewerkstelling werd voorgelegd niet. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen terecht vast dat de voorwaarden van tewerkstelling hem ter kennis werden gebracht ter gelegenheid van iedere tijdelijke verlenging van zijn verblijf sinds 2012 en verder dat “*Het motief dat gezien de volhardheid waarmee verzoeker heeft nagelaten zijn situatie te verbeteren (...) niet (wordt) weerlegd, niet tegengesproken en in tegendeel beaamd door de uiteenzetting van het enige middel*”.

Waar verzoeker uiteenzet dat hij reeds jaren een gezinscel vormt met zijn alhier legaal verblijvende echtgenote en kind F. B., dat de gemachtigde met deze elementen volstrekt geen rekening houdt in zijn beslissing zodat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat dit betoog niet dienstig is en een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde geen gewag maakt van de andere voorwaarden waaraan hij wel voldoet, laat hij na uiteen te zetten op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde hiertoe zou gehouden zijn en op welke wijze dit de motieven uit de bestreden beslissing zou weerleggen. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat verzoeker de kans had om alle toelichtingen en stukken die hij nuttig achtte, bij te brengen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of te actualiseren. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247*). Verzoeker zet overigens geenszins *in concreto* uiteen welke informatie hij zou hebben meegedeeld indien hem om inlichtingen zou zijn gevraagd en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, laat staan dat hij stavingstukken bijbrengt. Verzoeker geeft in wezen aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en beperkt zich tot algemene en theoretische betogen. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die voorliggen. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, onredelijk zou zijn of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN